

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 647: Vì Thế Cho Nên, Ất Phải Không Trụ Nơi Sáu Trần Mà Sanh Tâm, Sau Đó Mới Lìa Tất Cả Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 055)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vì thế cho nên, ắt phải không trụ nơi sáu trần mà sanh tâm, sau đó mới lìa tất cả tướng.】

Môi trường sống tồi tệ nhất của tất cả chúng sanh không gì vượt qua được địa ngục, nhưng Địa Tạng Bồ Tát lại chuyên đi vào địa ngục để độ chúng sanh, điều này mọi người đều biết. Các vị Bồ Tát khác dường như chưa phát nguyện như thế, có người cho rằng: “Chúng ta không cần học theo Địa Tạng Bồ Tát, chúng ta hãy học theo các vị Bồ Tát khác”. Kỳ thật, chư vị đồng tu cần phải biết rằng, một vị Bồ Tát hội đủ tu đức của tất cả các vị Bồ Tát; bất luận là vị Bồ Tát nào, khi đến địa ngục thì đều được gọi là Địa Tạng Bồ Tát; khi Địa Tạng Bồ Tát thực hành hạnh cứu khổ cứu nạn trong lục đạo, thì Ngài liền được gọi là Quán Thế Âm Bồ Tát. Danh hiệu đó không phải là cố định, mà sẽ thường xuyên thay đổi; bất luận là vị Bồ Tát nào hay vị Phật nào, trong giai đoạn hiện nay của chúng ta, khi đến thế gian này để thành Phật thì đều được gọi là Thích Ca Mâu Ni Phật. Nếu A Di Đà Phật muốn đến nơi đây của chúng ta để thành Phật, Ngài sẽ mang danh hiệu gì? Sẽ gọi là Thích Ca Mâu Ni Phật. Thích Ca Mâu Ni Phật của chúng ta hiện nay đến thế giới Cực Lạc thành Phật, Ngài cũng phải đổi danh xưng, Ngài sẽ gọi là A Di Đà Phật.

Chư vị phải hiểu được đạo lý này, phải thấu rõ được sự thật này. Danh hiệu là đại biểu cho tôn chỉ giáo dục trong khu vực đó, trong khoảng thời gian đó; nó mang ý nghĩa như vậy. Cho nên, bất kỳ vị Bồ Tát nào đến địa ngục độ chúng sanh đều gọi là Địa Tạng Bồ Tát, đều gọi là Địa Tạng; Địa Tạng Bồ Tát không phải là một người, Quán Âm Bồ Tát cũng không phải là một người, mà là vô lượng vô biên; đó là một danh xưng chung (thông hiệu), nó không phải là một danh hiệu chuyên biệt, nó là thông hiệu. Cũng giống như ở một trường học, giáo

viên dạy môn Quốc văn thì nhất định mọi người đều gọi người đó là thầy Quốc văn; người dạy tiếng Anh nhất định là thầy tiếng Anh; đó là thông hiệu. Vị thầy tiếng Anh đó họ gì tên gì thì không cố định, có quá nhiều người!. Danh hiệu của chư Bồ Tát cũng chính là như vậy. Địa Tạng Bồ Tát là một thông hiệu, thế thì Ngài mang họ gì tên gì, cụ thể đang nói đến vị Địa Tạng Bồ Tát nào đây? Chỉ cần quý vị phát tâm tu học pháp môn Địa Tạng, thì quý vị chính là Địa Tạng Bồ Tát; nếu quý vị phát tâm tu ba bộ kinh của Quán Âm, thì quý vị chính là Quán Âm Bồ Tát; quý vị phát tâm tu Phổ Hiền hạnh nguyện, thì quý vị chính là Phổ Hiền Bồ Tát.

Ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, phàm những ai vãng sanh về nơi đó thì thấy đều là Phổ Hiền Bồ Tát, bởi vì thế giới đó từ Hạ hạ phẩm cho đến Thượng thượng phẩm đều tu pháp môn Phổ Hiền. Trong “Kinh Vô Lượng Thọ” đều đã giảng rất rõ ràng: “Thầy đều tuân tu đức của Phổ Hiền Đại Sĩ” (Hàm cộng tuân tu Phổ Hiền Đại Sĩ chi đức), không một ai là chẳng như vậy. Vậy Phổ Hiền Bồ Tát có bao nhiêu vị? Vô lượng vô biên. Không chỉ chúng ta không có cách nào tính đếm được, mà ngay cả chư Phật Như Lai cũng tính không xuể. Vì vậy, chúng ta nhất định phải thấu suốt những đạo lý này, thấu suốt chân tướng sự thật này.

“Vì thế cho nên”, tức là do nguyên cớ này. “Ắt phải không trụ nơi sáu trần mà sanh tâm”; sanh tâm là điều tất yếu, sanh tâm gì? Tâm quảng độ chúng sanh; thế nhưng, sanh tâm mà không được trụ. Cái “không được trụ” này, chính là nói trong tâm không được có sự vương bận, không được có sự chấp trước, không được có sự phân biệt. Chư vị hãy nghĩ xem, không có phân biệt, không có chấp trước thì còn có ô nhiễm hay thanh tịnh nào nữa?. Nhiễm và tịnh dung hợp thành một, đó gọi là Chân Tịnh (Thanh tịnh chân thật). Hễ có phân biệt, hễ có chấp trước, thì liền không phải là thanh tịnh chân thật. Có phân biệt, có chấp trước, thì tất cả pháp đều là tương đối; nói cách khác, chính là biến “Một pháp” vốn có ban đầu trở thành “Hai pháp”, là sự đối đãi. Rơi vào “Hai” thì liền mê mờ, giữ được “Một” thì liền giác ngộ; giác là Phật pháp, mê là Thế gian pháp, Thế pháp và Phật pháp chỉ khác nhau ở chỗ Mê và Ngộ.

Hai chữ “Ắt phải” vô cùng khẳng định, không có mảy may một chút do dự nào; nhất định phải làm theo cách như vậy thì tâm của quý vị mới thanh tịnh, không còn mảy may một chút lo âu vương bận nào. “Sau đó mới lìa tất cả tướng”, nghĩa là đối với tất cả các tướng đều không còn chấp trước, không còn phân biệt nữa.